

WRAAKENGEL

In *La Civil*, de eerste lange fictiefilm van Teodora Ana Mihai, neemt een Mexicaanse vrouw na de ontvoering van haar dochter het recht in eigen handen. Dat klinkt als het perfecte recept voor een portie *Death Wish*-achtige pulp, maar wat de Vlaams-Roemeense cineast toont, is bittere realiteit. **RUBEN NOLLET**

De Prijs voor Durf die *La Civil* begin juli op het filmfestival van Cannes ontving, werd als een triomf voor de Vlaamse cinema onthaald. Daar doen we regisseur Teodora Ana Mihai echter tekort mee, want haar blik is uitgesproken internationaal. Mihai werd in 1981 geboren in Boekarest en verhuisde op haar achtste naar Antwerpen. Ze debuteerde in 2014 met *Waiting for August*, een documentaire over een Roemeens tienermeisje dat voor het gezin zorgt terwijl haar moeder in Italië de kost verdient. Ook Mexico, waar haar fictiedebuut *La Civil* zich afspeelt, kent ze goed: ze trok er op haar zestiende een tijdlang rond.

Eigenlijk had Mihai opnieuw een documentaire over jongeren voor ogen toen ze zeven jaar geleden naar het land terugkeerde. 'De mentaliteit en de blik van adolescenten heeft me altijd geboeid', legt ze uit. 'Tieners beleven sowieso een van de meest intense periodes uit hun leven. Ik wilde zien hoe ze daarmee omgaan als ze ook nog eens in een extreme context opgroeien. In Mexico heb ik bijna geen enkele jongere ontmoet die niet rechtstreeks of onrechtstreeks met geweld was geconfronteerd. Schietpartijen op straat, schuilen op school, familieleden die ontvoerd of vermoord worden, iedereen had wel zo'n verhaal.'

'Als slachtoffer ga je onvermijdelijk zelf deel van uitmaken van het geweld.'

TEODORA ANA MIHAI

Omdat ze ook het perspectief van de ouders in haar film wilde verwerken, kwam Mihai in contact met Miriam Rodríguez, wiens twintigjarige dochter Karen in 2012 was ontvoerd. Hoewel Miriam meerdere keren losgeld had betaald, heeft ze Karen nooit meer teruggezien. Het is een triest refrein in bepaalde delen van Mexico, maar Miriams reactie was apart: in plaats van zich terug te trekken om te rouwen, ging ze manu militari op zoek naar de daders. 'Ik zal onze eerste ontmoeting nooit vergeten', vertelt Mihai. 'Miriam zag eruit als een huisvrouw van middelbare leeftijd, tot ze een

revolver tevoorschijn haalde en op de tafel legde. Het was haar manier om respect af te dwingen. Ze zei: 'Als ik 's morgens wakker word, wil ik doden of sterven.' Een heel straffe madam.'

Door haar ontmoeting met Rodríguez onderging het project een complete transformatie. Om te beginnen bleek al snel dat een documentaire over de strijdvaardige moeder niet haalbaar was: de kleine filmploeg had zoveel lijfwachten nodig dat ze elke anonimiteit verloor. Mihai besloot daarop om het verhaal te verwerken in een fictiefilm, maar ze benadrukt dat *La Civil* geen biopic is.

'We hebben tijdens onze twee jaar research ongelooflijk veel getuigenissen gehoord', zegt ze. 'Daar hebben mijn coscenarist Habacuc Antonio De Rosario en ik een coherent verhaal van gemaakt met een hoofdpersonage dat op Miriam geïnspireerd is. We wilden onder meer laten zien hoe je als slachtoffer onvermijdelijk zelf deel gaat uitmaken van het geweld. We hebben ook geprobeerd om alle personages zoveel mogelijk grijswaarden te geven, inclusief de zogezegde slechteriken.'

Vier jaar geleden werd Miriam Rodríguez op 10 mei, Moederdag in Mexico, doodgeschoten op straat. Een echte verrassing was dat niet, maar toch kwam het nieuws hard aan. 'Miriam werkte met ons samen omdat ze hoopte dat door onze film de aandacht voor het onderwerp zou toenemen. Er is in de Mexicaanse media in ieder geval al veel over *La Civil* gesproken, ook al moet hij er nog in première gaan. Mijn steentje bijdragen met de verhalen die ik vertel: daar doe ik het voor.' **W**

LA CIVIL SPEELT VANAF 27 OKTOBER IN DE BIOSCOOP